

det ærede Medlem, hvis han vilde have kastet et Blik paa det Kort, som da var fremlagt og oplæbet paa Bureauet, thi saa vilde han have fundet Rangerstationen opført paa det Glacis, som Ingeniørerne have i Brug. Det ærede Medlem kan altsaa ikke sige, at der med Hensyn til denne Rangerstation har ligget noget bag Frihavnsforlaget; har han ikke været opmærksom paa, at det ikke er saa, er det hans egen Skyld; det kan ikke være Ministerens og heller ikke Udvalgets Skyld. Man kan ikke paastaa, at der har været noget skjult, og det er derpaa, det kommer an. Nej, det laa fremme for alle Tingets Medlemmer, og de havde det fuldt for Øje, for saa vidt de da have gjort sig bekendte med Forslaget og Kortet, og det maa de fornuftigvis antages at have gjort, og jeg er overbevist om, at ogsaa det ærede Medlem har gjort det, men nu har han glemt det. (Berntsen: Det ærede Medlem har selv været meget ivrig for Sagen). Ja, om det ærede Medlem har været ivrig eller ej, ved jeg ikke, og jeg finder det heller ikke rigtigt at komme ind derpaa. Jeg husker blot, at han ikke har været derimod, og har han manglet Underretning om, hvor Rangerstationen skulde ligge, saa har det været hans egen Skyld. Det ærede Medlem erkender, at det er besøjet, at den Kommission, her er Tale om, har været nedsat. Ja, det er han nødt til at erkende, thi det ærede Medlem var selv Medlem af det Udvalg, der kaldte paa Kommissionen; han har været med til paa Udvalgets Vegne at fremlægge de Ønsker, der fremkom, og som Regeringen tog Hensyn til ved at anmode denne Kommission om at tage Sagen under Overvejelse. Nu er det kun kedeligt, at det ærede Medlem, der tilligemed andre har haft Ønsket om at gaa i denne Retning, er misfornøjet med Kommissionens Arbejde. Det forekommer mig dog ikke at kunne nægtes, at Kommissionens Arbejde gaar netop i den Retning, som det maatte ventes af enhver, der har overværet Forhandlingerne her i Hjør og Forhandlingerne i tidligere Aar, som det ærede Medlem ogsaa har deltaget i. Det er kedeligt, at Resultatet ikke tilfredsstiller det ærede Medlem. Man skulde dog med nogen Føje have ventet, at Kommissionens Arbejde skulde være lykkes, da det gaar i den Retning, som

Folketingets Udvalg, der vistnok ret fylldig repræsenterede Tinget, anviste. Jeg ved ikke rettere, end at det ærede Medlem har tidligere været stemt for det Forslag, som den forrige Kultusminister havde forelagt (Vran-des: Hvor ved den ærede Minister det fra? Der har aldrig været Afstemning derom i Tinget). Ja, det er noget, der ligger i min Grindring, at det ærede Medlem har været stemt derfor; det er noget, jeg antager, og skulde denne Antagelse være rigtig, maa det ærede Medlem være trøstet med, at det ærede Medlem for Præsts Amt's 1ste Valgkreds (S. Scavenius) har erkendt, at økonomistet er den Overenskomst, der nu foreligger, bedre end den, der forelaa tidligere.

J. C. Christensen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, saa er det ikke for at give noget egentligt Bidrag til Diskussionen, men blot for at erklære, at naar jeg og mine Meningsfæller ikke hidtil have taget Ordet, saa skyldes det ikke Mangel paa Interesse for Sagen, men Grunden er den, at vi trænge mere til Oplysning om Sagen end til at tale om den. Derfor forbeholde vi os at tage vort Standpunkt til den senere, naar vi gennem et Udvalgs Arbejde have faaet fuld Klarhed over den. Skulde den endelige Afgørelse træffes paa det nuværende Tidspunkt, tror jeg for mit Bedkommende at kunne sige, at jeg vilde være nødt til at stemme imod Sagen, thi der er særlig to Ting ved denne Overenskomst, som støde mig. Den ene er, at medens Rjøbenhavns Kommune faar de Grunde, som den skal have, til fri Naadighed uden nogen Servitutforpligtelse, faar Staten derimod sine Grunde med en saadan Forpligtelse. Den faar en Del af Blegdamskæleden, hvor den forpligter sig til at bygge et Hospital og en Fødsels- og Plejefødselsanstalt, hvis den overhovedet vil bruge Arealen; den faar en stor Del af Nørrefælled, hvor den forpligter sig til kun at opføre Bygninger i Statsøjemed; den faar Ryvangen og Bogumandsmarken med den Forudsætning, som vi nu have hørt, at der skal Ingeniørkasernen ligge, og saa fremdeles. Ved at gaa ind derpaa forpligtede vi ikke blot os selv, men ogsaa vor Efterlægter i den Grad, at naar Efterlægten kommer til det Resultat, at den maasse vil have de Statsbygninger, som man paa den Tid